

ling fra Kommunalbestyrelsen kan Indenrigsministeriet godkende en af Kommunalbestyrelsen vedtagen Byplan for vedkommende Kommune eller for en Del af denne. For Sognekommunernes Vedkommende skal der inden Godkendelsen indhentes Erklæring fra Amtsraadet. Der er dernæst en Bestemmelse om, at saafremt der skulde være opstaaet Tvistigheder med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man vil anvende visse Arealer i eller udenfor Byen, skal Indenrigsministeriet, forinden Beslutningen om Byplanen træffes, saa vidt muligt søge saadanne Tvistigheder bilagt ved en mindelig Overenskomst, og skulde vedkommende Kommunalbestyrelse, som ønsker at gaa til Indførelse af en Byplan, anse det for nødvendigt, at Byplanen udstrækkes til en eller flere nærliggende Kommuners Omraade, skal Indenrigsministeriet, om der ikke kan opnaas Enighed mellem de paagældende Kommunalbestyrelser, træffe endelig Afgørelse i Sagen.

I Lovforslagets § 2 er der givet Vejledning om, hvad Byplanerne kan indeholde Bestemmelser om, nemlig Vejes Beliggenhed, Længde- og Tværprofiler samt Befæstelse, Vejskel og Byggelinier, Torves og andre offentlige Pladsers Beliggenhed, Spor- og Ledningsanlægs Beliggenhed, Bebyggelsesarter og deres Fordeling. Byplanen skal endvidere indeholde Bestemmelser om, hvorledes der kan dispenseres fra Planen, og hvorledes Ændringer i denne kan foretages.

I §§ 3, 4 og 5 gives der særlige Regler for Adgang til Opmaaling og for Fremlæggelse og Bekendtgørelse af det, der skal ske, samt for de Virkninger, som Byplanen i øvrigt medfører. I § 6 er det bestemt, at „efter Begæring af en Kommunalbestyrelse, som er i Færd med at udarbejde en Byplan, kan Indenrigsministeriet nedlægge Forbud imod, at en Ejendom, der kan ventes at blive omfattet af Planen, anvendes paa en Maade, der maa antages at komme i Strid med Planen. Saadant Forbud kan kun nedlægges for ½ Aar ad Gangen“. Meningen med denne Bestemmelse er jo, at der ikke skal kunne disponeres paa en saadan Maade, at Kommunen hindres i at faa sin Byplan udført paa den bedst mulige Maade. Hvis det drejer sig om Ejendomme i en anden Kommune, og denne anden Kommune er en Sognekommune, kan Forbudet mod Sogneraadets Protest kun nedlægges efter Indstilling af det paagældende Amtsraad. I § 7 er der nogle Bestemmelser vedrørende Bekendtgørelsens Tinglæsning, og i § 8 er anført,

hvad Virkningerne bliver af Gennemførelsen af Byplanen: „Naar en Byplan er godkendt af Indenrigsministeriet, maa indenfor det Omraade, som omfattes af Planen, intet Areal bebygges eller paa anden Maade anvendes i Strid med Byplanen, ingen Udstykning approberes, forinden det ved Attest fra en Landinspektør er godtgjort, at den ikke er i Strid med Byplanen, ingen Vej anlægges, forinden dens Vejskel er afsat af en Landinspektør overensstemmende med Byplanen.“ I § 9 er der givet Regler om, paa hvilken Maade Erstatning skal ydes til dem, der bliver generet af, at Kommunalbestyrelsen træffer Bestemmelse om Byplanens Realisation; det bestemmes, at Erstatningen skal fastsættes af uvildige, af Retten udmeldte Mænd. § 10 indeholder udførlige Bestemmelser om Erstatningsberegningen, og i § 11 er der fastsat forskellige Bødebestemmelser. § 12 omhandler Paataleretten og § 13, hvorledes Politiets Bistand kan anvendes i Tilfælde af, at Overtrædelser finder Sted. I § 14 er det bestemt, at Loven ikke har umiddelbar Gyldighed for København og for Frederiksberg Kommune, men at den efter vedkommende Kommunalbestyrelses — altsaa de to Kommunalbestyrelses — Beslutning og Indstilling ved kongelig Anordning kan udvides til at omfatte disse to Kommuner med de Forandringer og Lempelser, der skønnes hjemlede ved disses særlige Forhold. I § 15 er det bestemt, at Loven skal træde i Kraft den 1. April 1925, og at den ikke gælder for Færøerne.

Den Omstændighed, at Lovforslaget er enstemmigt godkendt af saa betydende Repræsentanter, som jeg her har gjort Rede for, praktisk talt alle dem, der kan være Tale om kommer i Betragtning som interesserede, giver mig Haab om, at det høje Landsting vil modtage Lovforslaget med Velvillie og behandle det til Ende indenfor en rimelig Tidsfrist for sluttelig at vedtage det. Der er megen Trang til at faa en Lov som den, der her foreslaas, og jeg anbefaler Forslaget paa det bedste til det høje Tings Velvillie.

Det andet Lovforslag, som jeg skal tillade mig at fremsætte for det høje Ting, er *Forslag til Lov om Anlæg og Overtagelse af Gader og Veje i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse*. Begrundelsen for dette Lovforslags Fremsættelse ligger i den Omstændighed, at Landkommunerne ikke nu i Henhold til de gældende Love kan træffe de fornødne Bestemmelser med Hensyn til Anlæg og Overtagelse af Gader og Veje. Forholdet er dette og bliver det mere og